

EL FRACÀS D'EUROPA

Ja fa quasi mig segle que un grup de països d'Europa, que durant segles s'havien dessagnat amb contínues guerres, es van aplegar per fer camí junts. I el projecte va tenir un èxit indiscutible, ja que avui són vint-i-vuit els estats que s'hi han integrat. Però el projecte ha quedat encallat, perquè els interessos de cada país tornen a prevaler sobre els interessos generals, i molts ciutadans es mostren indiferents, i fins i tot hostils, al macro projecte europeu. Des del seu principi la Unió Europea ha viscut la tensió interna entre europeïstes i euroescèptics, com el Regne Unit que es va integrar a la Unió Europea, però conservant la seva moneda i no l'euro, unificat pel tractat de Maastricht (1992). Després es volgué fer una Constitució, que hauria comportat un avenç significatiu en el procés de construcció de la Unió Europea. Però va ser un fracàs. El somni d'un govern europeu fort, capaç d'impulsar diverses polítiques interiors i exteriors s'ha esvaït, ja que la major part dels governs i ciutadans pensen més en els seus propis interessos immediats, que no pas en els d'Europa. I a més, darrere d'aquest fracàs, Europa va hagut de fer front a la pitjor crisi econòmica dels últims anys, que començada a EE. UU. ha afectat els bancs europeus i produït una caiguda de la demanda de productes i ha rebaixat l'estat de benestar que teníem. Alemanya va patir la deslocalització de diverses indústries, desitjoses de pagar salaris més baixos, i li va créixer l'atur. En desapar-se la prima de risc a Grècia (pel seu enorme endeutament públic ocultat durant anys) i a Irlanda (pels deutes dels seus bancs), Portugal (pel seu baix nivell productiu), Espanya (per la bombolla immobiliària) i Itàlia (pel seu endeutament públic) tots vam caure en la recessió i començà la gran desigualtat entre països de la Unió. Si Europa hagués estat veritablement democràtica això no hauria passat. I ha passat, perquè els governs han supeditat la política a l'economia, s'ha generalitzat un model consumista a ultrança, ha augmentat el nombre d'aturats, els desnonaments i les morts dels immigrants a les portes d'Europa.

La duríssima crisi econòmica que patim, a la qual les institucions polítiques i que les governen no han sabut fer front, ha entorpit la Unió Europea. Però, seguirà fent camí, guiada més pels interessos econòmics que pel socials? Quedarà com un simple marc de cooperació entre països? Seguirà avançant cap a una major integració? El cert és que el projecte europeu avui està qüestionat, vista la manera tan maldestra com s'ha gestionat la crisi econòmica comuna. Tanmateix, esperem que algun dia, l'Europa que volem aconseguir avançar cap a la fita de ser un sol estat europeu.

E. ZARAGOZA

EDITORIAL

SANT FELIU TAMBÉ GENERA NOTÍCIES POSITIVES

Normalment alguns mitjans d'informació tenen tendència prioritària a publicar informacions de fets i circumstàncies de Sant Feliu de caire polèmic o negatiu, que malauradament són les que es prodiguen més, siguin del tema que siguin. Càrrecs públics imputats per prevaricació, polèmiques municipals entre els governants, acomiadaments, sous elevats, etc. De totes maneres si el governant corresponent té interès en que es publiqui una informació que al seu entendre creu que és positiva per a la ciutat, ja en té prou cura de notificar-la al mitjà de torn. Llavors, segons el comunicant, tota la informació està plena de bons desitjos i al seu criteri el fet explicat ha estat el millor o el més correcte. Pel contrari les notícies positives escassegen més i no proliferen tant.

Aquesta passada setmana mateix ha estat notícia important i cultural per Sant Feliu el fet que el guixolenc Josep Domènec Ponsatí ha guanyat el premi de poesia Gabriel Ferrater 2013, la 13a edició, un dels més prestigiosos de Catalunya i que està dotat amb 7.250 €, amb la seva última obra, *El Càcol*. En la definició que es fa ell mateix i l'àmplia ressenya del qual publiquem en aquesta edició, diu que és un ganxo del 66, és a dir, un mussol de quaranta-vuit anys dins d'una gàbia d'or.

També darrerament i pel que fa a caire esportiu, ÀNCORA ens varem fer ressò dels èxits obtinguts pels guixolencs Lluís Pallí i Guillem Buscarons en el XI Rally Costa Brava Històric de cotxes, de les medalles obtingudes per la nedadora guixolencsa Sílvia Barnés a la Copa Mediterrània de natació amb aletes i també de Gina Nueda, jove guixolencsa que va guanyar en categoria juvenil el Campionat d'Espanya d'Hípica 2014.

Aquestes podrien ser les denominades notícies positives que corresponent a Sant Feliu no han estat, que sapiguem, publicades pels mitjans de fora com a informació pròpia de la ciutat. Aquests potser deuen entendre que no tenen la deguda importància i difondre'ls no els faria vendre més exemplars. Si pel contrari es tractés de donar la notícia de baralles municipals o d'un acomiadament, llavors sí, i a primera plana si fos necessari. Queda el dubte de saber si la informació els hagués arribat oficialment del municipi com hauria estat tractada.

Malauradament és de doldre que Sant Feliu sigui notícia molt periòdicament més per notícies conflictives que no pas per les de caire cultural i d'altra índole i la prova és el comentari que en moltes ocasions des de fora s'ha hagut de sentir en pla irònic que diu: *què us passa a Sant Feliu...?* Deu ser la gàbia d'or plena de mussols, que moltes vegades ja no és d'or.

MINOTAIRES GUIXOLENCS

Pàgina de dietari

A l'abric de la música

18. octubre. 2014

Enrere queden els festivals d'estiu. Espais de música oberts. Veus, imatges i sons, vius i nítids encara, escampats per la partitura d'un record recent, que ja es va desant a la calaixera d'una tardor que no és tardor.

Les mans damunt les tecles del piano, blanc sobre blanc i negre. Serios relat de notes. Garreta torna a casa. El contrabaix amb cos de dona, de cintura marcada i malucs amples, tocat a l'alçada de les cordes del melic a ritme de jazz. El cello, pres entre les cames de la intèrpret que, amb ulls tancats, malda perquè l'arquet llisqui suau per les suites de Bach i la música barroca traspassi l'absis de l'església. La veu càlida d'un tenor atractiu que sedueix fins i tot amb l'aspre alemany de Wagner. El ball flamenc, vehement, de foc i de sang, darrere els mites de l'antiguitat. I la destresa d'un violinista que somriu sota el tremolor dels seus dits enjogassats.

Ho diu el poeta: "la raó més profunda de la música/ l'abricarà de la deseparança". Margarit escriu aquests mots parlant del dia que va dur el seu fill al seu primer concert. Li donà on *emparar-se* sempre més. Un lloc on protegir-se dels freds de la vida. Quin gran regal!

Com la música que escolto avui, que té tots els sécs del temps. És vidriosa i transparent. Sòlida i alada. Esgarrapa i guareix. Emmalalteix amb la malenconia i esclata amb la força de la felicitat. És Puccini un altre cop. El mestre. És *Un bel di vedremo* de Madama Butterfly, amb la lírica veu de la divina Maria Callas.

Es octubre i la tarda m'interpel·la. Què ho fa que rere la bellesa de la música no hi hagi mai el buit? Quina força té que sigui tan capaç d'expiar? Encén emocions i apaga desoris. Qui en mou els fils perquè tingui aquest domini? No sé què dir-li. No tinc respostes. I faig veure que no la sento. Fins que es fa de nit, cansada d'esperar. I de nou, el refugi. Ara amb l'ària d'*O mio babbino caro* de Gianni Schicchi. Més Puccini, més Callas. Perviuen tots dos, compositor i soprano. Perviuen i *emparen*.

ÀNGELA RIBAS I LACASA

www.setmanariancora.cat - facebook: Setmanari Àncora - Imprimeix: Arts Graf. Fontané. c/ Fortuny, 2-A, 17190 Salt. - Dipòsit Legal: GI-22-1961.

El Setmanari ÀNCORA és una revista independent, oberta a tots els matisos i a totes les ideologies i la seva opinió només es reflecteix en els articles editorials. Ni la revista ni els col·laboradors habituals, no se solidaritzen necessàriament amb les opinions que exposen, defensen i signen els autors de llurs articles.

Edita: Associació Cultural Bitàcola - Director: Josep M. Isern.

Redacció, administració i publicitat: Passeig dels Guixols, 17-Galeries del Mar - Horari redacció: dilluns de 18 a 20 hores - Tel. i fax: 972 328 366 - Adreça postal: Apartat 99 - 17220 Sant Feliu de Guixols - Adreça electrònica: redaccio@setmanariancora.cat -

Subscripcions:

FORMAT PAPER LOCALS: ANUAL: 80 €
TRIMESTRAL: 20 €
FORMAT PAPER FORANS: ANUAL: 100 €
TRIMESTRAL: 25 €
FORMAT DIGITAL (Format pdf): ANUAL: 60 €
TRIMESTRAL: 15 €

Membre de (≡) ACPC

Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència